

Arrest

nr. 145 021 van 7 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissingen werden op 16 september 2014 aan verzoeksters betekend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS, verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2011 dienden eerste, tweede en derde verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 23 juni 2011 verklaarde de gemachtigde deze laatste aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk. De eerste drie verzoeksters werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 8 november 2013 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend door verzoeksters op 8 juni 2011.

Op 3 mei 2012 dienden verzoeksters een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 november 2013 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 8 juni 2011, ongegrond werd verklaard.

Op 9 april 2014 dienden verzoeksters een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 27 augustus 2014 verklaarde de gemachtigde van de minister deze aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 27 augustus 2014 nam de gemachtigde tevens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van inreisverboden (bijlage 13sexies) aan verzoeksters.

Deze inreisverboden zijn thans de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, gericht aan eerste verzoekster, mevrouw B. F, is gemotiveerd als volgt:

“Aan mevrouw:

B.,F. (...)

+ minderjarig kind: B.A. [...] (Het minderjarig kind volgt de administratieve situatie van haar moeder, maar is uitgesloten van hieronder vermeld inreisverbod.)

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:*

- 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend op 20.12.2013 en 24.06.2014 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. De termijn van het inreisverbod bedraagt twee jaar, omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.”

De tweede, derde en vierde bestreden beslissing zijn respectievelijk gericht aan B.H, B.F. en B.X. en zijn identiek gemotiveerd als de eerste bestreden beslissing, behalve wat het minderjarig kind B.A. betreft. In de vierde bestreden beslissing wordt nog vermeld dat deze eveneens gericht is tot vierde verzoeksters minderjarig kind B.E.T, dat de administratieve situatie van zijn moeder volgt, maar is uitgesloten van het betrokken inreisverbod.

Bij arrest nr. 145 017 van 7 mei 2015 vernietigt de Raad de beslissing van 14 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Bij arrest nr. 145 019 van 7 mei 2015 vernietigt de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2013, ter kennis gebracht aan eerste verzoekster op 20 december 2013.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeksters te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Aangaande de eerste, tweede en derde bestreden beslissing:

Het beroep dat door deze verzoeksters werd ingediend bij de Raad tegen de beslissing van 14 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, leidde tot de vernietiging van deze beslissing bij arrest nr. 145 017 van 7 mei 2015.

De Raad gaat er derhalve van uit dat de eerste drie verzoeksters terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De eerste drie verzoeksters hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij hebben op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bevelen waarnaar in de inreisverboden wordt verwezen, met name het bevel van 20 december 2013, van 24 juni 2014 en van 27 augustus 2014 dienen dan ook als opgeheven te worden beschouwd. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530).

De beslissingen houdende inreisverbod zijn volstrekt te scheiden van de beslissingen tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd zijn geen inreisverboden mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Conform de artikelen 1, 8° en 74/11 van de Vreemdelingenwet moet een inreisverbod immers steunen op een verwijderingsbeslissing. Nu de bevelen als opgeheven moeten worden beschouwd, dienen eveneens de inreisverboden die steunen op deze bevelen als opgeheven te worden beschouwd.

Het is aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, de eerste drie bestreden inreisverboden uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door de eerste drie verzoeksters aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen (naar analogie RvV AV, 23 oktober 2013, nr. 112.609).

3.2. Aangaande de vierde bestreden beslissing m.b.t. vierde verzoekster, Mw. B.X:

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *iuncto* de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster licht dit middel toe als volgt:

“Dat verzoekers in het bezit werden gesteld van een inreisverbod voor een periode van twee jaren.

Dat artikel 2 – 3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen verplicht dat elke beslissing met individuele draagkracht uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd.

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen waarbij aan verzoekers een inreisverbod wordt toegekend, voor een periode van twee jaren, zonder evenwel uitdrukkelijk te motiveren waarom deze beslissing genomen werd.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekster.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt vermeld dat de termijn van het inreisverbod twee jaar bedraagt omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Verder wordt in elke beslissing uiteengezet dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 20 december 2013 en op 24 juni 2014, en dat betrokkene nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft. Met betrekking tot de termijn van het inreisverbod wordt gesteld dat die twee jaar bedraagt, omdat de betrokkene sinds de betekening van "dit bevel" nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dan ook duidelijk dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, wel degelijk uitdrukkelijk heeft gemotiveerd waarom aan haar een inreisverbod wordt opgelegd voor een periode van twee jaren. Verzoekster maakt ook niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangenomen.

Waar verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster maakt in het geheel niet duidelijk met welke gegevens van het dossier de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing heeft nagelaten rekening te houden. Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van verzoekster en dat moet gekeken worden naar "de concrete omstandigheden van de zaak", laat zij na uiteen te zetten met welke elementen of omstandigheden de gemachtigde *in casu* geen rekening heeft gehouden. Er blijkt dus geenszins waaruit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel volgens verzoekster *in concreto* zou bestaan. Dit onderdeel van het middel is dan ook zo niet onontvankelijk, minstens ongegrond.

Gelet op het voorgaande is het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De eerste, tweede en derde bestreden beslissing worden uit het rechtsverkeer gehaald aan de hand van een nietigverklaring. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Er werd geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de vierde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen voor wat het beroep tegen het vierde inreisverbod betreft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De eerste, tweede en derde bestreden beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod van 27 augustus 2014 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing tegen de eerste, tweede en derde bestreden beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de vierde bestreden beslissing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES